

Arrest

**nr. 170 964 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2016.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 1 juni 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 12 april 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.2. Verzoekster richt op 21 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. In het proces-verbaal van 2 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de vraag om te worden gehoord. Voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten stellen de verzoekende partijen dat het bestaan van een inreisverbod niet voldoende is om hen het belang bij het aanvechten van deze beslissingen te ontzeggen. Zij stellen dat er nog een procedure op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 lopende is, dat zij daarbij op terechte wijze buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd en dat de verwerende partij zelfs bij het bestaan van een inreisverbod deze humanitaire omstandigheden in overweging kan nemen. Aldus zou een positieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van voormeld wetsartikel leiden tot een impliciete intrekking van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en van de inreisverboden. Gevraagd om te verduidelijken op welke lopende procedure zij precies doelen, andere dan de zaak met volgnr. 11 die de verzoekende partij in de zaak met volgnr. 10 betreft, onthouden de verzoekende partijen zich van commentaar. Specifiek voor wat haar belang in deze laatste zaak betreft, herhaalt de verzoekende partij in de zaak met volgnr. 10 dat de Belgische staat nog steeds kan overgaan tot het nemen van een positieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. De verwerende partij repliceert dat de loutere verwijzing door de verzoekende partijen naar de procedure op grond van voormeld artikel 9bis onvoldoende is om hun belang bij de beroepen aan te tonen, gelet op de duidelijke definitie van een inreisverbod die is opgenomen in de wet van 15 december 1980.”*

2.4. Verzoekster meent een belang bij huidig beroep te kunnen ontlenen aan de vaststelling dat op heden nog een beroep hangende is tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard en dat – indien deze beslissing zou worden vernietigd – het bestuur haar alsnog zou kunnen machtigen tot een verblijf om humanitaire redenen, hetgeen een impliciete intrekking van het inreisverbod zou inhouden. Ten gevolge van deze impliciete intrekking van het inreisverbod zou het bestuur aldus niet langer verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten te geven op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in deze op dat het hangende beroep tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard, bij arrest van 30 juni 2016 met nr. 170 962 onontvankelijk werd verklaard. Gelet enerzijds dat verzoeksters betoog, waarmee zij tracht alsnog aan te tonen te beschikken over het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep, wordt opgebouwd vanuit de veronderstelling dat dit hangende annulatieberoep inzake de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard, nog kan resulteren in een vernietiging hiervan en anderzijds dat voormeld beroep onontvankelijk werd verklaard, kan de Raad niet anders dan oordelen dat verzoeksters veronderstelde situatie geen toepassing kan vinden. Verzoekster kan deze situatie dan ook niet aanwenden om alsnog een belang bij huidig beroep, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, aannemelijk te maken.

2.5. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen enkel argument aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat zij geen belang heeft bij de

vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het definitieve inreisverbod waaraan zij onderhevig is.

Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

De door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA